

Arrest

nr. 285 390 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 september 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 oktober 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Tabriz, Iran en heeft u de Iraanse nationaliteit. In 2015 leerde u S. S. (O.V. (...)) kennen. S. is een oude vriend van de broer van uw vader,

J. G.. Beiden wonen in België en reisden steeds samen naar Iran waar zij dan bij uw grootmoeder verbleven. Nadat hij terugkeerde naar België, hielden jullie contact. In 2016 kwam hij opnieuw naar Iran en brachten jullie opnieuw tijd met elkaar door. Begin 2018 stelde hij voor dat jullie zouden trouwen. Juist voor zijn vertrek in 2018 belde hij uw vader op en liet hij hem weten dat hij met hem wou praten. Wanneer hij in 2018 in Iran was, vroeg hij uw vader om uw hand. Jullie huwden in 2018 voor een notaris in Iran. In augustus 2020 reisde u met een visum dat drie maanden geldig was naar België. In België verkreeg u een verblijfskaart A die geldig was voor één jaar. Sinds uw komst naar België kende u problemen met uw echtgenoot. Hij was achterdochtig, controleerde u voortdurend en beschuldigde u ervan iemand anders te hebben. Hij beledigde u en u moest hem steeds gehoorzamen. Hij misbruikte u ook seksueel. Twee maanden na uw aankomst in België vroeg uw nicht – die eveneens in België verblijft – of u voor haar zus kon zorgen die ziek was. Uw nicht zou u komen ophalen en terwijl u op haar wachtte, vroeg S. waar u heen ging. U vertelde wat er aan de hand was, maar S. verbood u te vertrekken. Uw nicht kwam aan de deur, maar u mocht de deur niet openen. S. zei haar dat u niet kon komen. Later ging u hiervoor naar de politie waar u een aangifte deed. U ging bij uw oom logeren, die niet akkoord was met het gedrag van uw echtgenoot en de politie sprak met S.. Na twee weken belde S. u waarbij hij uw gevoelens raakte en u terugkeerde. In september 2021 werd uw verblijfskaart A niet verlengd omdat uw echtgenoot geen werk meer had en u aldus illegaal in België verbleef. Midden september 2021 ging S. naar Iran. Hij belde u van daaruit op en zei u dat u de woning diende te verlaten en dat hij niet meer samen met u wou zijn. Hij had ook plannen om België te verlaten. U ging naar een vriendin van uw echtgenote die u aanraade om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij bracht u naar het Klein Kasteeltje in Brussel. Op 30 september 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw verblijf in Klein Kasteeltje ontving u in oktober 2021 dreigberichten via Telegram van uw echtgenoot. Hij zei onder meer dat hij u in Iran zou aanklagen voor overspel met uw in België wonende oom. U deed hiervoor een aangifte bij de politie waarbij u verklaarde dat hij u onder druk zette en bedreigde. De politie riep S. op, maar u weet niet wat er verder gebeurde. In december 2021 sprak u met S. af in een restaurant omdat hij met u wou praten. U dacht dat hij het over een scheiding zou hebben, maar hij toonde u een document van de belastingen. U diende dit te ondertekenen zodat hij geld zou terugkrijgen omdat hij instond voor het onderhoud van jullie beiden. U ondertekende dit document. U ontving deze brief eveneens waarbij u besefte dat S. u voorgelogen had en dit geld ook voor u was. Een maand later nam u telefonisch contact op met S. en zei u dat u wou scheiden. S. was hiermee akkoord, maar hij vroeg u om naar de notaris te gaan en een akte te ondertekenen dat u niets van hem wou. U ging hiermee akkoord, maar u ging tot op heden nog niet naar de notaris uit angst dat hij als nog niets zou tekenen in Iran. U bracht uw familie in Iran op de hoogte van het feit dat u wou scheiden, maar zij waren hier niet blij mee en zij waren tegen een scheiding. Zij zeiden u ook dat als u terugkeerde naar Iran als gescheiden vrouw hun reputatie beschadigd zal worden. Uw broer zei u één keer dat als u naar huis zou keren, u niet meer binnen mocht. Uw vader praat ook niet meer met u. U vreest dat uw familie u ofwel zal verstoten omdat zij een gescheiden vrouw als een schande zien voor hun reputatie of dat zij u binnen zullen opsluiten zodat anderen hier niets over te weten zullen komen waarna zij u zullen uithuwelijken aan de eerste de beste man. Intussen contacteerde u S. zijn zus met de vraag om uw spullen bij hem op te halen. Ze bezorgde u slechts een deel van uw spullen. Enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stuurde S. u een bericht dat u een afspraak diende te maken op de Iraanse ambassade voor een echtscheiding. U vreest bij een terugkeer naar Iran dat uw echtgenoot, met wie u nog steeds gehuwd bent, u van overspel zal beschuldigen en u zal laten opsluiten. Hij vertelde u immers dat hij connecties had bij het gerecht en u kon laten opsluiten. Daarnaast zou het voor u, indien u zou kunnen scheiden, in Iran erg moeilijk zijn als gescheiden vrouw. Immers gescheiden vrouwen worden er als prostitué bekeken en als u ergens wil werken, zal u geweigerd worden of aangenomen worden, maar alleen met een onderliggende bedoeling. Voorts zal u moeilijk een dak boven uw hoofd vinden. U zag en hoorde dagelijks hoe gescheiden vrouwen in Iran worden behandeld. U vernam S. zijn zus dat hij intussen de Belgische nationaliteit bekam.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele shenasnameh (geboorteboekje); twee originele verklaringen die u aflegde bij de politiezone Brussel-Hoofdstad Elsene, d.d. 8 december 2020 en 15 oktober 2021, betreffende de problemen met uw echtgenoot; screenshots van WhatsAppberichten van uw echtgenoot gericht aan u, s.d., en screenshots van deze berichten gericht aan de politie, d.d. 15 oktober 2021; een originele brief van de federale overheidsdienst Financiën betreffende de som die u en uw echtgenoot terugkrijgen voor het inkomstenjaar 2020, d.d. 17 december 2021; een kopie van een arbeidsovereenkomst tussen u en (...) B.V., d.d. 6 juli 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u zich enkele dagen voordien bij uw sociaal assistent had gemeld en haar/hem had gezegd dat u niet kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud omdat u zich mentaal kapot voelde en u geen zin had. U had evenwel besloten naar het persoonlijk onderhoud te komen omdat u de waarheid wou vertellen (CGVS, p. 1). Voort stelde u zich sinds één jaar niet goed te voelen, maar dat u tot op heden nog geen hulp had ontvangen voor deze problemen. U had recent wel contact opgenomen met een Iraanse therapeut die in België woont (CGVS, p. 2-3). U gaf bovendien aan in staat te zijn om een persoonlijk onderhoud te hebben en er werd u de mogelijkheid tot een pauze aangeboden indien u dat nodig zou hebben (CGVS, p. 3). U legt overigens geen enkel objectief stuk neer waaruit blijkt dat u niet op volwaardige wijze aan onderhavige procedure kan deelnemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U maakt allereerst niet aannemelijk dat uw echtgenoot niet van u wil scheiden en dat hij u in Iran van overspel zal beschuldigen. Zo heeft u vooreerst voor de DVZ met geen woord gerept over deze bedreiging van uw echtgenoot. Gevraagd naar uw vrees in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, stelt u voor de DVZ geen problemen te hebben met de Iraanse autoriteiten. U werpt op dat uw echtgenoot niet akkoord gaat met een echtscheiding. U spreekt over een problematische situatie, maar van enige bedreiging maakt u geen enkel gewag. Dat u bij de DVZ geen uitleg kon geven, volstaat in deze niet als verklaring (CGVS, . 2). Uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS blijkt duidelijk dat de bewering dat uw echtgenoot u van overspel zou beschuldigen een kernelement is van uw vrees. Er mag dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u dit aanhaalt voor de DVZ. Dat het niet aannemelijk is dat uw echtgenoot u van overspel wil beschuldigen blijkt vervolgens uit uw verklaringen waaruit blijkt dat uw echtgenoot meermaals te kennen gaf van u te willen scheiden. Midden september 2021 liet uw echtgenoot u voor het eerst weten dat hij niet meer met u wou samen zijn (CGVS p. 8). Wanneer u eind 2021/begin 2022 uw echtgenoot liet weten dat u wilde scheiden, stemde hij hiermee in. Hij vroeg u toen om op papier te laten zetten dat u niets meer van hem wou (CGVS, p. 11-12). In september 2022, enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, liet uw echtgenoot u weten dat u een afspraak op de Iraanse ambassade diende te maken om de echtscheiding te regelen (CGVS, p. 12). Waar u aangeeft uw echtgenoot niet te vertrouwen is (CGVS, p. 13), moet evenwel opgemerkt worden dat u geen enkele concrete en objectieve indicatie aanreikt waaruit kan blijken dat uw echtgenoot alsnog een echtscheiding zou weigeren en/of u van overspel te beschuldigen. Uw echtgenoot heeft bovendien, hoewel hij luidens uw verklaringen reeds in oktober 2021 ermee dreigde u aan te klagen voor overspel, nog geen juridische stappen in deze zin tegen u ondernomen (CGVS, p. 8, 10, 14). Verder dient erop gewezen te worden dat u zelf geen stappen heeft ondernomen om een echtscheiding te bekomen. Wanneer uw echtgenoot ermee instemde om te scheiden en u vroeg om op papier te laten zetten dat u niets meer van hem wou, ondernam u evenwel niets hiertoe (CGVS, p. 13). Dat u vreesde dat hij de scheiding niet zou willen tekenen in Iran, kan – gelet op voorgaande vaststellingen waaruit de wil van uw echtgenoot om te scheiden blijkt – niet weerhouden worden (CGVS, p. 13). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, die sinds september 2021 uw echtgenoot had verlaten en wenste te scheiden, evenmin andere stappen ondernam om een scheiding in Iran te bekomen. U stelde dat uw advocaat hier niet wist wat u moest doen in Iran en u het daarop vroeg aan vrienden en kennissen die u zeiden dat als u hier in België zou scheiden, u zijn echtgenote bleef in Iran (CGVS, p. 13). Gevraagd of u zich dan ooit bij de Iraanse autoriteiten, zoals de Iraanse ambassade had geïnformeerd hoe u een echtscheiding kon bekomen in Iran, repliceerde u dat u niet weet waarom u contact met hen zou moeten nemen gezien dat het algemeen geweten is dat een vrouw geen rechten heeft en een man moet willen scheiden omdat anders een vrouw nooit kan scheiden (CGVS, p. 13). Omwille van voorgaande reden nam u evenmin contact op een met een advocaat in Iran, hoewel u hierop wel beroep zou kunnen doen (CGVS, p. 13, 14). Deze uitleg kan uw nalaten echter niet verschonen. Immers van een verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vrees voor terugkeer. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat, hoewel vrouwen discriminatie kunnen ondervinden bij een echtscheiding, het evenwel niet onmogelijk is voor een vrouw om deze te initiëren en deze te bekomen. Verder kan herhaald worden dat uit niets blijkt dat uw echtgenoot niet van u wil scheiden.

Wat betreft uw vrees dat u – in het geval dat u zou scheiden – als gescheiden vrouw niet aanvaard zal worden door uw familie en dat zij u ofwel zullen verstoten ofwel zullen opsluiten en uithuwelijken (CGVS, p. 15), dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen concrete aanwijzingen heeft dat zij u zullen opsluiten en uithuwelijken. Immers uw familie zei enkel dat zij niet blij zouden zijn en dat als u als gescheiden vrouw zou terugkeren hun reputatie beschadigd zou zijn. Uw broer – die evenwel niet meer thuis woont (CGVS, p.6) – vertelde u één keer dat als u zou scheiden, u niet meer bij de familie zou horen en u niet meer bij hen zou binnen mogen. Ook uw zussen waren bezorgd over jullie toekomst. U heeft evenwel nog steeds contact met uw zussen en moeder (CGVS p. 16). Dergelijke verstoting op zich is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. Voorts blijken uw verklaringen over de houding van uw familie moeilijk te rijmen met uw verklaringen over uw leven in Iran voor uw komst naar België. Hoewel u aanhaalde dat uw vader gelovig was (CGVS, p. 17), kon u evenwel studeren aan de universiteit, werken en contact houden en afspreken als ongehuwde vrouw met uw partner (CGVS, p. 4, 6). U kon bovendien huwen uit vrije wil (CGVS, p. 5). Waar u vreest dat u, indien u effectief als gescheiden vrouw naar Iran zou terugkeren, problemen zou kennen om een woning te vinden (net omdat u gescheiden bent) en dat u geen werk zou vinden of het slachtoffer zou worden van ongewenste intimiteiten op de werkvloer (CGVS, p. 9, 16, 17), dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande het Commissariaat-generaal erkent dat gescheiden vrouwen in Iran moeilijkheden kunnen kennen op de woning- en arbeidsmarkt, deze situatie op zich onvoldoende is om a priori in uw hoofde te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U brengt immers geen concrete indicaties aan dat u – die geschoold bent, reeds in Iran heeft gewerkt en nog contact onderhoudt met enkelen in Iran (CGVS, p. 5, 6, 17) – dergelijke problemen zou kennen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal op 9 september 2022 een e-mail ontving van uw advocaat dat u niet aanwezig zou zijn op uw persoonlijk onderhoud en met de vraag om uw persoonlijk onderhoud te annuleren. U was evenwel op 12 september 2022 aanwezig op het Commissariaat-generaal waarbij u expliciet aangaf dat u uw persoonlijk onderhoud wou houden (CGVS, p. 2, 6). U gaf hierbij aan dat uw advocaat echter niet op de hoogte was dat u aanwezig was op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 1-2, 6). Hierbij dient er op gewezen te worden dat artikel 23.4, derde lid, van de richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat onverminderd artikel 25.1, b), de afwezigheid van de juridische adviseur of andere raadsman de bevoegde autoriteit niet belet de verzoeker persoonlijk te horen. Als verzoeker draagt u bovendien zelf de verantwoordelijkheid voor de verdediging en dient u de nodige maatregelen te nemen om op diligente wijze uw verdediging te organiseren.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, dat u werkzaam bent noch dat u gezamenlijk met uw echtgenoot belastingen betaald worden hier betwist. Er wordt evenmin betwist dat uw echtgenoot u in oktober 2021 een reeks berichten stuurde noch dat u hiervoor en voor een incident in december 2020 een aangifte deed bij de politie van zone Brussel-stad Elsene, maar deze zijn niet in staat voorgaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout alsook van een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Allereerst wordt gewezen op verzoeksters psychologische achtergrond waarbij de redenen worden uiteengezet voor het gebrek aan een psychologische opvolging. Verzoekster voert aan dat ze grote moeite had om over haar problemen te praten, dat haar staat van stress onmiskenbaar was en benadrukt dat het

huiselijk geweld een aanzienlijke invloed heeft gehad op haar vermogen om traumatische gebeurtenissen en haar gedachten te reconstrueren en te structureren. Er wordt in het verzoekschrift beklemtoond dat het CGVS rekening diende te houden met verzoeksters psychologisch profiel. Verzoekster meent dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt in de lezing van haar verklaringen.

Voorts wordt in het verzoekschrift ingegaan op het risico van ernstige vervolging. Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven en tracht deze te weerleggen. Verzoekster stipt aan dat zij het slachtoffer is van geweld door haar echtgenoot alsook van chantage en bedreigingen en stelt erg bang te zijn voor wat er met haar kan gebeuren als zij hem tegenspreekt. Hoewel haar echtgenoot instemde om de echtscheidingsprocedure te starten, gebeurde dit niet in een welwillende en serene context, aldus verzoekster. Er wordt verder toegelicht dat verzoeksters echtgenoot beseft dat echtscheiding in de Iraanse cultuur niet goed wordt ontvangen en besloot zijn reputatie te redden door zijn vrouw te beschuldigen van overspel met haar eigen oom, hetgeen veel risico's schept voor verzoekster. Verzoekster vervolgt dat zelfs vandaag de dag echtscheiding door de Iraanse samenleving zeer slecht wordt gezien vooral voor een vrouw en dat zij problemen riskeert met haar familie die zeer patriarchaal is en gehecht aan de waarden van het huwelijk. Er wordt nog aangehaald dat verzoekster werd tegengewerkt door haar vader en broers die aangaven het niet eens te zijn met een echtscheiding en vijandig zijn tegen haar. Hoewel verzoekster stelt goed contact te hebben met haar zus en moeder betoogt ze dat zij als vrouwen geen macht hebben om haar te steunen bij de mannen in de familie. Vervolgens wordt nog aangekaart dat een echtscheiding in Iran ernstige sociale en financiële gevolgen heeft voor een vrouw en dat vrouwen worden geconfronteerd met grote moeilijkheden. Verzoekster stelt ook dat het gebruikelijk is dat de gescheiden vrouw achteraf vaak met geweld hertrouwd wordt om te voorkomen dat haar familie met de schande van deze eerste huwelijksmislukking blijft zitten. Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij door haar man van overspel wordt beschuldigd waardoor haar status in Iran als gescheiden vrouw nog gevaarlijker is waarbij wordt gewezen op het Iraanse strafwetboek en de zware bestraffing van overspel. Zij geeft in dit verband aan dat de getuigenis van een vrouw half zoveel waard is als die van een man, dat vrouwen uit etnische minderheden nog kwetsbaarder zijn en dat uit informatie blijkt dat er meer dan 240 personen waaronder vrouwen werden geëxecuteerd. Volgens verzoekster heeft het CGVS niet eens de moeite genomen om haar situatie in het licht van deze informatie te analyseren en tevens rekening te houden met haar culturele en sociale achtergrond.

Tot slot wordt aangevoerd dat verzoekster tot "de risicogroepen" behoort en geen enkele bescherming van de autoriteiten kan genieten.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- Amnesty International, "IRAN";
- Amnesty International, "Journée mondiale contre la peine de mort. Les femmes condamnées à mort sont en butte à une discrimination abjecte", van 8 oktober 2021;
- Human Rights Watch, "Iran- Events of 2021";
- Human Rights Watch, "En Iran, une femme meurt sous la garde de la « police des mœurs »", van 16 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, wordt in de bestreden beslissing met reden als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u zich enkele dagen voordien bij uw sociaal assistent had gemeld en haar/hem had gezegd dat u niet kon deelnemen aan het persoonlijk onderhoud omdat u zich mentaal kapot voelde en u geen zin had. U had evenwel besloten naar het persoonlijk onderhoud te komen omdat u de waarheid wou vertellen (CGVS, p. 1). Voort stelde u zich sinds één jaar niet goed te voelen, maar dat u tot op heden nog geen hulp had ontvangen voor deze problemen. U had recent wel contact opgenomen met een Iraanse therapeut die in België woont (CGVS, p. 2-3). U gaf bovendien aan in staat te zijn om een persoonlijk onderhoud te hebben en er werd u de mogelijkheid tot een pauze aangeboden indien u dat nodig zou hebben (CGVS, p. 3). U legt overigens geen enkel objectief stuk neer waaruit blijkt dat u niet op volwaardige wijze aan onderhavige procedure kan deelnemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, stelt de Raad vooreerst vast dat uit voorgaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal niet heeft nagelaten rekening te houden met verzoeksters aangehaalde mentale problemen. Door haar psychologische achtergrond te benadrukken en te verklaren dat haar eerste contact met een psycholoog rampzalig was waardoor de psychologische opvolging niet kon worden voortgezet, brengt verzoekster geen valabele elementen bij die voorgaande concrete en pertinente bevindingen kunnen ontkrachten. Verzoekster blijft in gebreke stavingsstukken bij te brengen om de aangevoerde mentale problemen te staven laat staan dat de invloed ervan op haar verklaringen worden aangetoond. Ze kan zodoende niet zonder meer dienstig beweren dat zij niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en haar gedachten te structureren.

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor verzoeksters stress en terughoudendheid om over haar problemen te praten, dit in het kader van huiselijk geweld, moet de Raad aanstippen dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan dergelijk interview, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure, te meer in casu niet kan vastgesteld worden dat verzoekster ten tijde van haar interview bij de DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat hoewel verzoekster stelt moeite te hebben over haar problemen te praten en ook tijdens de voorbereiding van haar gehoor met haar advocaat moeilijkheden ondervond, zij er eerder evenwel in slaagde om in 2020 en in 2021 twee

omstandige verhoren af te leggen bij de politie inzake haar problemen met haar echtgenoot (zie administratief dossier, groene map met documenten, stuk 3). Samen met de commissaris-generaal wordt tevens vastgesteld dat verzoekster op het CGVS uitdrukkelijk aangaf in staat te zijn om een persoonlijk onderhoud te hebben waarbij haar de mogelijkheid werd geboden tot een pauze indien nodig (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekster psychologisch wordt opgevolgd of zal opgevolgd worden, merkt de Raad volledigheidshalve verder op dat dergelijke opvolging niet kan gelden als sluitend bewijs voor verzoeksters vrees of voorgehouden problemen. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog bovendien vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Verder kan uit een loutere psychologische opvolging niet zonder meer blijken dat verzoekster ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS en interview bij de DVZ in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster vreest bij terugkeer in Iran geen gemakkelijk leven te hebben als (gescheiden) vrouw. Ze geeft aan dat haar echtgenoot, van wie ze nu feitelijk gescheiden is, haar bedreigde van overspel te beschuldigen hetgeen strafbaar is in Iran en vreest verder gedwongen uitgehuwelijkt of verstoten te worden door haar familie.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster geen persoonlijke, actuele en gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing - die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt - te verklaren of te weerleggen.

2.3.5.2. De commissaris-generaal heeft vooreerst in de bestreden beslissing met reden geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar echtgenoot niet van haar wil scheiden en hij haar in Iran van overspel zal beschuldigen:

“Zo heeft u vooreerst voor de DVZ met geen woord gerept over deze bedreiging van uw echtgenoot. Gevraagd naar uw vrees in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, stelt u voor de DVZ geen problemen te hebben met de Iraanse autoriteiten. U werpt op dat uw echtgenoot niet akkoord gaat met een echtscheiding. U spreekt over een problematische situatie, maar van enige bedreiging maakt u geen enkel gewag. Dat u bij de DVZ geen uitleg kon geven, volstaat in deze niet als verklaring (CGVS, . 2). Uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS blijkt duidelijk dat de bewering dat uw echtgenoot u van overspel zou beschuldigen een kernelement is van uw vrees. Er mag dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u dit aanhaalt voor de DVZ. Dat het niet aannemelijk is dat uw echtgenoot u van overspel wil beschuldigen blijkt vervolgens uit uw verklaringen waaruit blijkt dat uw echtgenoot meermaals te kennen gaf van u te willen scheiden. Midden september 2021 liet uw echtgenoot u voor het eerst weten dat hij niet meer met u wou samen zijn (CGVS p. 8). Wanneer u eind 2021/begin 2022 uw echtgenoot liet weten dat u wilde scheiden, stemde hij hiermee in. Hij vroeg u toen om op papier te laten zetten dat u niets meer van hem wou (CGVS, p. 11-12). In september 2022, enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, liet uw echtgenoot u weten dat u een afspraak op de Iraanse ambassade diende te maken om de echtscheiding te regelen (CGVS, p. 12). Waar u aangeeft uw echtgenoot niet te vertrouwen is (CGVS, p. 13), moet evenwel opgemerkt worden dat u geen enkele concrete en objectieve indicatie aanreikt waaruit kan blijken dat uw echtgenoot alsnog een echtscheiding zou weigeren en/of u van overspel te beschuldigen. Uw echtgenoot heeft bovendien, hoewel hij luidens uw verklaringen reeds in oktober 2021 ermee dreigde u aan te klagen voor overspel, nog geen juridische stappen in deze zin tegen u ondernomen (CGVS, p. 8, 10, 14). Verder dient erop gewezen te worden dat u zelf geen stappen heeft ondernomen om een echtscheiding te bekomen. Wanneer uw echtgenoot ermee instemde om te scheiden en u vroeg om op papier te laten zetten dat u niets meer van hem wou, ondernam u evenwel niets hiertoe (CGVS, p. 13). Dat u vreesde dat hij de scheiding niet zou willen tekenen in Iran, kan – gelet op

voorgaande vaststellingen waaruit de wil van uw echtgenoot om te scheiden blijkt – niet weerhouden worden (CGVS, p. 13). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, die sinds september 2021 uw echtgenoot had verlaten en wenste te scheiden, evenmin andere stappen ondernam om een scheiding in Iran te bekomen. U stelde dat uw advocaat hier niet wist wat u moest doen in Iran en u het daarop vroeg aan vrienden en kennissen die u zeiden dat als u hier in België zou scheiden, u zijn echtgenote bleef in Iran (CGVS, p. 13). Gevraagd of u zich dan ooit bij de Iraanse autoriteiten, zoals de Iraanse ambassade had geïnformeerd hoe u een echtscheiding kon bekomen in Iran, repliceerde u dat u niet weet waarom u contact met hen zou moeten nemen gezien dat het algemeen geweten is dat een vrouw geen rechten heeft en een man moet willen scheiden omdat anders een vrouw nooit kan scheiden (CGVS, p. 13). Omwille van voorgaande reden nam u evenmin contact op een met een advocaat in Iran, hoewel u hierop wel beroep zou kunnen doen (CGVS, p. 13, 14). Deze uitleg kan uw nalaten echter niet verschonen. Immers van een verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vrees voor terugkeer. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat, hoewel vrouwen discriminatie kunnen ondervinden bij een echtscheiding, het evenwel niet onmogelijk is voor een vrouw om deze te initiëren en deze te bekomen. Verder kan herhaald worden dat uit niets blijkt dat uw echtgenoot niet van u wil scheiden.”

Verzoekster benadrukt het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld en bedreigingen doch door hierin en in haar relaas te volharden alsook te wijzen op het Iraans strafwetboek inzake overspel, kan zij geenszins afbreuk doen aan de omstandige en terechte bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad merkt hierbij nog op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar echtgenoot als laatste aangaf te willen scheiden, dat haar laatste contacten met hem zonder incidenten plaatsvonden zonder enig gewag van verbale bedreigingen of enig geweld (persoonlijk onderhoud, p. 12-13).

Waar verzoekster opwerpt dat een echtscheiding in Iran zeer slecht wordt gezien, zeker voor een vrouw, waardoor zij vreest geconfronteerd te worden met financiële en sociale moeilijkheden alsook vreest verstoten en gedwongen uitgehuwelijkt te worden door haar familie, kan de Raad wijzen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw vrees dat u – in het geval dat u zou scheiden – als gescheiden vrouw niet aanvaard zal worden door uw familie en dat zij u ofwel zullen verstoten ofwel zullen opsluiten en uithuwelijken (CGVS, p. 15), dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen concrete aanwijzingen heeft dat zij u zullen opsluiten en uithuwelijken. Immers uw familie zei enkel dat zij niet blij zouden zijn en dat als u als gescheiden vrouw zou terugkeren hun reputatie beschadigd zou zijn. Uw broer – die evenwel niet meer thuis woont (CGVS, p.6) – vertelde u één keer dat als u zou scheiden, u niet meer bij de familie zou horen en u niet meer bij hen zou binnen mogen. Ook uw zussen waren bezorgd over jullie toekomst. U heeft evenwel nog steeds contact met uw zussen en moeder (CGVS p. 16). Dergelijke verstoting op zich is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. Voorts blijken uw verklaringen over de houding van uw familie moeilijk te rijmen met uw verklaringen over uw leven in Iran voor uw komst naar België. Hoewel u aanhaalde dat uw vader gelovig was (CGVS, p. 17), kon u evenwel studeren aan de universiteit, werken en contact houden en afspreken als ongehuwde vrouw met uw partner (CGVS, p. 4, 6). U kon bovendien huwen uit vrije wil (CGVS, p. 5). Waar u vreest dat u, indien u effectief als gescheiden vrouw naar Iran zou terugkeren, problemen zou kennen om een woning te vinden (net omdat u gescheiden bent) en dat u geen werk zou vinden of het slachtoffer zou worden van ongewenste intimiteiten op de werkvloer (CGVS, p. 9, 16, 17), dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande het Commissariaat-generaal erkent dat gescheiden vrouwen in Iran moeilijkheden kunnen kennen op de woning- en arbeidsmarkt, deze situatie op zich onvoldoende is om a priori in uw hoofde te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U brengt immers geen concrete indicaties aan dat u – die geschoold bent, reeds in Iran heeft gewerkt en nog contact onderhoudt met enkelen in Iran (CGVS, p. 5, 6, 17) – dergelijke problemen zou kennen.”

Verzoekster voert aan een zeer patriarchale familie te hebben en werpt op dat haar vader en broers het niet eens zijn met haar levenskeuze om te scheiden. Verzoekster slaagt er evenwel niet in om op een overtuigende wijze voorgaande concrete overwegingen, waarbij specifiek rekening wordt gehouden met verzoeksters eigen individuele en familiale omstandigheden, om te buigen. De Raad treedt verweerders oordeel bij waar wordt vastgesteld dat - daargelaten het gebrek aan concrete aanwijzingen voor een verstoting of uithuwelijking - de beweerde houding van haar familie niet te rijmen valt met verzoeksters verklaringen over haar leven in Iran alwaar zij universitaire studies kon volgen, werken en afspreken als ongehuwde vrouw met een partner naar keuze (persoonlijk onderhoud, p. 4, 6).

Gelet op bovenstaande concrete bevindingen kan aan het door verzoekster geschetste conservatieve, gelovige profiel van haar vader en broers in die mate waardoor zij vreest verstoten en uitgehuwelijkt te worden, geen geloof gehecht worden.

Noch het CGVS noch de Raad ontkennen dat gescheiden vrouwen in Iran moeilijkheden kunnen ondervinden op de woning- en arbeidsmarkt doch verzoekster brengt door louter te wijzen op algemene informatie en hypothetische gevallen, rekening houdende met haar individuele omstandigheden, geen concrete indicaties aan dat zij als geschoolde vrouw met reeds werkervaring in Iran als in België en met een familiaal en sociaal netwerk in Iran (persoonlijk onderhoud. 5, 6, 17) dergelijke problemen zou ondervinden, laat staan dat deze problemen op zich kunnen volstaan als een gegronde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad moet zodoende vaststellen dat verzoekster niet aantoont dat zij haar leven in Iran, volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit, te meer verzoekster aangaf politiek niet actief te zijn (persoonlijk onderhoud, p. 6). Bepaalde aanpassingen van harentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Tot slot kan verzoekster bij gebrek aan enig dienstig verweer, geen afbreuk doen aan volgende overwegingen:

“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal op 9 september 2022 een e-mail ontving van uw advocaat dat u niet aanwezig zou zijn op uw persoonlijk onderhoud en met de vraag om uw persoonlijk onderhoud te annuleren. U was evenwel op 12 september 2022 aanwezig op het Commissariaat-generaal waarbij u expliciet aangaf dat u uw persoonlijk onderhoud wou houden (CGVS, p. 2, 6). U gaf hierbij aan dat uw advocaat echter niet op de hoogte was dat u aanwezig was op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 1-2, 6). Hierbij dient er op gewezen te worden dat artikel 23.4, derde lid, van de richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat onverminderd artikel 25.1, b), de afwezigheid van de juridische adviseur of andere raadsman de bevoegde autoriteit niet belet de verzoeker persoonlijk te horen. Als verzoeker draagt u bovendien zelf de verantwoordelijkheid voor de verdediging en dient u de nodige maatregelen te nemen om op diligente wijze uw verdediging te organiseren.”

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters relaas. De Raad meent bijgevolg dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont evenwel, door louter te stellen te behoren tot “de risicogroepen” zonder bescherming van de autoriteiten, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk Farsi. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU